

Дочки-матері та ніч убивства

КУПИТИ

Про книгу

Впливова бізнесвумен Лана Рубікон, що володіє імперією нерухомості в Лос-Анджелесі, хворіє на рак і їде на лікування разом з донькою Бет і онукою Джек.

І без того важка ситуація ускладнюється тим, що Джек стає підозрюваною у вбивстві, до якого насправді не причетна. У сім'ї Рубікон починається хаос, але Лана вирішує знайти справжнього злочинця й захисти свою сім'ю.

Під час розслідування вони стикаються з безліччю секретів, через які їм доводиться навчитися робити те, що їм завжди вдавалося найгірше - покладатися одна на одну.

**ДОЧКИ-
МАТЕРІ
ТА НІЧ
УБИВСТВА
НІНА САЙМОН**

NINA SIMON

MOTHER-
DAUGHTER
MURDER
NIGHT

A Novel

НІНА САЙМОН

ДОЧКИ-
МАТЕРІ
ТА НІЧ
УБИВСТВА

Роман

ХАРКІВ
2024 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0926-9 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers.

Перекладено за виданням:

Simon N. Mother-Daughter Murder Night : A Novel / Nina Simon. — New York : William Morrow, 2023. — 368 p.

Переклад з англійської *Тетяни Микитюк*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Федай*

Саймон Н.

С12 Дочки-матері та ніч убивства : роман / Ніна Саймон ; пер. з англ. Т. Микитюк. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 432 с.

ISBN 978-617-15-0721-0

ISBN 978-0-06-331504-4 (англ.)

Впливова бізнесвумен Лана Рубікон, що володіє імперією нерухомості в Лос-Анджелесі, хворіє на рак і їде на лікування разом з донькою Бет і онукою Джек. І без того важка ситуація ускладнюється тим, що Джек стає підозрюваною у вбивстві, до якого насправді не причетна. У сім'ї Рубікон починається хаос, але Лана вирішує знайти справжнього злочинця й захистити свою сім'ю. Під час розслідування вони стикаються з безліччю секретів, через які доводиться навчитися робити те, що завжди вдавалося найгірше, — покладатися одна на одну.

УДК 821.111(73)

© Nina Simon, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

*Присвячую моїй матері,
яка перечитувала кожну сторінку, окрім цієї.
Це дозволить їй триматися осторонь,
коли я напишу правду: моя матір — просто найкраща.*

Пролог

Бет знала, що не може піти на роботу, поки не розбереться з мертвим тілом на пляжі.

Вона віддихалася й зібрала необхідні інструменти. Куртка. Чоботи. Гумові рукавички, що лежали під раковиною. Бет вийшла надвір, взяла лопату, приставлену до саморобного столика, і подивилася на болото, що простягалося вниз. Солончак був укритий ранковим туманом, за яким виявилось важко щось розгледіти. Але Бет не хвилювалася: вона вже п'ятнадцять років регулярно спускалася крутим непривітним пагорбом до води. А сморід смерті підказував їй дорогу.

Вона рухалася до берега, керуючись інтуїцією й орієнтуючись на запах, дозволяючи прохолодному жовтневому туману огорнути її й вивести до мертвого тіла. Більшість каркасів, які виносило на берег, знову потрапляли до води або швидко з'їдалися падальниками. Але цей тюлень пролежав тут майже тиждень. Він був великим, з коричневими цятками, із кривим отвором на боці й білими плямами там, де злазила шкіра. Катарти виклювали йому очі й розтягли його нутроці пляжем, утворивши мокру доріжку, вкриту личинками. Бет скривилася. На посаді геріатричної медсестри вона часто зіткнулася зі смертю: бачила, як до неї ставляться з повагою, ба навіть чекають на неї. Але патрання — це інша справа. Вона відійшла від тюленя й знайшла тихе місце під кущем. Почала копати.

Бет усе ще копала, коли до берега підпливла Джек на рожевому падлборді, який виділявся яскравою плямою в тумані. Її донька мала темне кучеряве волосся й коричневу шкіру, а тендітна фігура дівчини тонула в червоному рятувальному жилеті.

— Мамо? — таке коротке слово, але воно завжди зігрівало Бет серце.

— Я вирішила закопати його.

Джек зморщилася від смороду.

— Допомога потрібна?

— Здається, у нас немає брезенту.

Бет випрямилася. Вона була вищою за доньку й мала світлішу шкіру.

Дужі веснянкуваті руки жінки звикли перекладати пацієнтів у лікарняних ліжках.

— Але в коробці Прими в гаражі є скатертина. Візьми сміттєвий пакет заразом.

Джек кивнула, відтак поклала падлборд на голову й пішла нагору. За десять хвилин вона повернулася на вузький пляж із блискучим білим згортком у руках.

— Ти впевнена, що хочеш використати її? Тут написано, що вона з Італії.

Тканина була груба й масляниста, із делікатним візерунком виноградної лози.

Бет пирхнула.

— Коли нам знадобиться дамаська скатертина?

— Ну, нам її дала Прима...

— Отож.

Матір Бет, Лана (або ж «Прима» для Джек) жодного разу не навідувала їх в Елкгорн Слаут. Але щороку на Хануку вона надсилала їм претензійні подарунки, які видавали нерозуміння чи відсутність інтересу до того, як вони живуть.

— Допоможи мені її розстелити.

Вони розклали бездоганно чисту скатертину на бур'янах і піску. Бет вдягнула рукавички і на мить заплющила очі. Відтак упевненими, розміреними рухами перекотила мертвого тюленя на тканину, загорнула її й відтягнула до викопаної ями.

Джек стояла поруч, перестрибуючи з ноги на ногу, поки її матір закопувала мертву тварину глибоко в пісок під кущем і викидала замазану гниллю скатертину в сміттєвий пакет.

— Отже, у першу середу жовтня... — сказала Джек.

Бет затамувала подих.

Одного дня Джек не захоче йти з матір'ю на хотдог до «Hot Diggity» і кіно в автокінотеатрі, облаштованому фермером у Салінасі за його ж стайнею. Джек було вже п'ятнадцять років. У неї була робота. Невдовзі в неї з'являться хлопці та кредити на машину й життя, яке вже не обертатиметься навколо їхнього дому й болота. Бет знала, як приємно відокремитися від батьків і почати жити самотійно. Але вона просто не хотіла цього для Джек. Поки що не хотіла.

— Вечір наукової фантастики, — сказала Джек з усмішкою. — Ти прийдеш додому вчасно?

— Звісно.

Бет відпрацьовувала додаткові зміни в будинку пристарілих, аби заощадити гроші на навчання для Джек. Але вона б нізащо не пропустила вечір в автокінотеатрі.

Джек знову побігла вгору, щоб узяти свої речі й поїхати велосипедом до школи. Та щось затримало Бет на пляжі. Вона поглянула на нанесений водою пісок і на туман, що вкривав болото. Жінка усвідомила, що шукає якийсь порух, брижі на воді — свідка, який був би поруч.

Проте це було нерозумно. Бет рукавом куртки витерла засохлий мул з обличчя й провела рукою по своєму короткому, випаленому сонцем волоссю. В Елкгорн Слаут не було плакальників. І вбивць теж. Лише смерть — природна і жорстока, щодня і щохвилини. Леопардові акули полювали на камбалу в каламутній воді, видри харчувалися крабами, і навіть зелені й сповнені життя водорості висмоктували соки із солонцю під товщею води.

Бет узяла в руки морське скло у формі місяця й обережно поклала його на насип. Пелікан пірнув у воду поблизу, а потім вплив на поверхню з рибиною в дзьобі. Бет чомусь згадала матір: виразна краса Лани, її гострий язик, її нестримне бажання проковтнути життя у всій його повноті.

Її матір ніколи не була в Елкгорн Слаут. І тут ніколи нікого не вбивали. Та все інколи стається вперше.

Розділ 1

За триста миль на південь Лана Рубікон лежала на кухонній підлозі з темного каменю й запитувала себе, як вона тут опинилася.

Це не було філософське питання. Жінку цікавило не те, що привело її на цю планету або хто з грецьких предків благословив її пружною шкірою оливкового кольору. Її цікавило, чому вона знепритомніла й чому почувається, як п'яниця на карнавалі о сьомій ранку середи, і чи встигне вона на зустріч з інвесторами о восьмій.

Вона обережно повернула голову, роздивляючись навколо. Її валіза й туфлі зі зміїної шкіри чекали на неї в передпокої ліворуч. Праворуч були навстіж відчинені двері холодильника з неіржавної сталі; пляшки з мінеральною водою й готові салати світилися зсередини, наче були послані з неба, а не доставлені із супермаркету. Липка цівка тягнулася підлогою від холодильника до голови Лани. Лана приклала руку до злиплого волосся на скроні, аби потім оглянути. Її нігті з французьким манікюром виявилися рожевими й липкими.

Не кров. Йогурт.

Лана сприйняла це як знак, що найгірше за сьогодні вже сталося.

№№ №

Після п'яти невдалих спроб підвестися Лана дістала телефон із кишені піджака. Якийсь час вагалася, кому зателефонувати. Її донька була медсестрою. Це могло стати у пригоді. Але Бет жила за п'ять годин їзди звідси, і Лана не збиралася благодіяти свою дитину про допомогу. Натомість вона набрала перший номер зі списку «улюблених».

Її асистентка відразу ж відповіла.

— Я знаю, вибачте. Буду в офісі о сьомій п'ятнадцять. Якийсь ідіот знову підпалив пагорб біля Гетті, і 405-ту перекрили...

— Джені, треба, щоб ти... — Лана подивилися на стелю, мружачись.

Що вона має зробити? Підняти її з підлоги? Зупинити

її запаморочення? — Треба, щоб ти перенесла мої ранкові зустрічі.

— Але ж інвестори «Nacienda Lofts»...

— Скажи їм, що ми додамо ще шістдесят одиниць. Потрібно змінити плани. Шампанське для всіх.

— Але...

— Подбай про це. Я тобі перетелефоную.

Лана на мить заплющила очі, насолоджуючись прохолодою каменю під її щогою. Відтак знову взяла в руки телефон і набрала «911».

Лана вважала себе щасливицею, тому що вперше за п'ятдесят сім років життя її привезли до лікарні швидкою. Навіть на лікарняному візку вона знала, що справляє враження людини, яку варто рятувати. Чорний костюм індивідуального пошиття огортав її гнучкий стан. Вона не встигла зібрати волосся в пучок, і тепер воно спадало сливово-коричневими хвилями зі слідами полуничного йогурту їй на спину. Коли санітар клав її у велетенську білу трубу, вона підтримувала зоровий контакт із ним, мовчки прохаючи його: «Зробіть усе як слід».

Після того, як Лана перестала зважати на клацання апарату МРТ, він здався їй напрочуд заспокійливим. Жодних листів від архітекторів щодо того, чому вони вчасно не зробили креслення. Жодних дзвінків від її подруги Глорії зі скаргами на чергового невдачу, який розбив їй серце. Мабуть, це схоже на смерть. Ніхто в неї ні про що не просить. Вийшовши з кабінету МРТ, Лана домовилася про окрему палату без вікон. Її асистентка передала жінці три папки з проектами, два начерки контрактів, червону ручку, чорні туфлі, салат із копченим лососем і «Спрайт». Лана вже збиралася написати дівчині, щоб та була уважнішою до деталей — невже важко запам'ятати, що вона п'є лише дієтичну «Колу»? — та спершу відкрила пластикову пляшку і прийнялася. Джені наповнила її «Шардоне». Лана відсьорбнула з пляшки. Що ж, непогано.

По обіді, коли їй сказали, що результати аналізів ще не готові, і порадили залишитися в лікарні на ніч для спостереження, Лана погодилася. Одне ліжко нічим не гірше за інше. Це було не зовсім правдою, але їй не хотілося діставатися завтра вранці в лікарню, долаючи лос-анджелеські затори, щоб почути лекцію від лікаря в різних шкарпетках про те, що вона недостатньо піклується про себе. Лана подумала, що отримає результати раніше, виписеться з лікарні, поїде додому прийняти душ, а потім зустрінеться з іпотечними брокерами за обідом.

Лана провела вечір у лікарняному ліжку, складаючи плани розвитку. Коли до неї зайшли медсестри, вона усміхнулася, щоб отримати краще обслуговування, але не вела з ними розмов. Медсестри штрикали

голки в тіло Лани, поки вона працювала. Лана не сказала нікому з колег, де перебуває. Зрештою, їм необов'язково було про це знати.

Наступний день почався з неприємностей. Лана прокинулася рано через нетерплячку. У голові в неї туманилося, а на шиї був висип від жорстких лікарняних подушок. О 7:30 вона викликала медсестру й наполягла, щоб та привела когось впливовішого. Отож прийшов високий і худий лікар, який нічим їй не допоміг. Результати аналізів ще не готові. Ні, Лані не можна піти й отримати результати пізніше. Ні, у них немає ноутбуків для пацієнтів. Так, їй доведеться зачекати. Лана рахувала плями від води на стелі і складала списки того, що їй треба буде зробити, коли вона приїде в офіс. Вона хотіла дієтичної коли. Вона хотіла власну ванну кімнату. Вона хотіла вибратися звідси. За якийсь час — а здавалося, що минуло кілька годин, — прийшов новий лікар. Це був чоловік середнього віку з розпатланим волоссям і в потріпаних білих кросівках. Він із різким скрипом затягнув у палату хиткий пластмасовий візок.

— Місіс Рубікон?

— Міз.

Лана сиділа на кріслі для відвідувачів у блейзері й туфлях, енергійно натискаючи на екран телефону. Вона навіть не підвела очей.

— У мене є скани МРТ та ПЕТ вашої голови й шиї, які ми робили вчора.

— Ви не могли б пояснити в загальних рисах? — Лана різко глянула на нього, продовжуючи водити пальцями по екрану. — Мені треба їхати. Я мала там бути три години тому.

— Мем, ви мусите це побачити.

Лікар підсунув комп'ютерний термінал до крісла Лани. Відкрив декілька вікон, нахилив монітор і відійшов убік.

Було дивно бачити власну голову на чийомусь комп'ютері. Зображення було чорно-сірим; тонкі білі лінії окреслювали череп Лани, її очниці та верхню частину хребта. Лана встала й підійшла до лікаря, щоб якомога краще роздивитися екран. За допомогою миші лікар розмістив чотири різні зображення в чотирьох квадрантах екрану: вигляд зверху, спереду, ззаду й у профіль. Лана намагалася слідкувати за його звивистими рухами. Сірий згусток її мозку обертався в темряві, шукаючи надійну опору.

Коли лікар досяг бажаного результату, він натиснув кнопку. Сірий згусток став поліхроматичним. Уздовж її потилиці скупчилися три яскраві помаранчеві плями з рожевим обідком.

— Що це? — запитала вона.

— Це — те, чому ви тут, — відповів лікар. — Ви потерпали останнім часом від головного болю? Від помутніння зору? Забували слова? Упевненість Лани пронизала тонка голка страху. Але з нею все було гаразд. Вона була найздоровішою, найактивнішою жінкою серед своїх подруг. Одинок. Професійна. Переживала розлучення зі своїми нікчемними чоловіками без шкоди для банківського рахунку та власної гідності. Її розум був гострий, як шпилька. Лана була у відмінній формі.

Принаймні до вчорашнього ранку.

— Ці яскраві плями — пухлини, — сказав доктор Пошарпані Кросівки. — Вони спричиняють набряки й погіршують кровопостачання до тих ділянок вашого мозку, які відповідають за рівновагу та велику моторику. Ось чому ви впали.

— Пухлини?

Він кивнув.

— Їх потрібно дістати. Якогога швидше.

Лана сіла на незручне крісло для відвідувачів. Вона вирівняла носки своїх туфель і випрямилася, відчуючи, як тремтять її м'язи.

— У мене рак мозку?

— Можливо. У кращому разі.

— У кращому разі? — вона ледве стримувала тремтіння в голосі.

— Іноді рак виникає в інших частинах тіла й поширюється на мозок. Це було б гірше. Тоді хвороба була б більш давня. Ми проведемо біопсію пухлин після видалення, щоб перевірити їхнє походження. А зараз проведемо повне сканування тіла, аби з'ясувати, чи є ще десь пухлини.

Вона зосередилася на його потрісканих губах, прагнучи, щоб лікар забрав назад слова, які щойно промовив. Цього не могло бути. Коли в Лани виявили рак грудей десять років тому, вона його з легкістю пододала. Нульова стадія. Бет приїхала на першу операцію, але з усім іншим Лана впоралася сама. Після кількох сеансів променевої терапії та реконструкції грудей жінка повернулася до роботи.

Тепер лікар дивився на неї, як на зранену пташку.

— Ви зрозуміли, що я щойно сказав?

— Я мушу зателефонувати своїй доньці, — промовила Лана.

Розділ 2

Бет сьорбнула теплої кави й узяла до рук свій телефон. Три пропущені виклики від матері. Коротке голосове повідомлення з проханням про допомогу. Його зміст насторожував, а голос Лани ще більше. Вона була п'яна? Застуджена? Бет звикла до її уривчастих повідомлень: суміші вихваляння та обурення з невеликими домішками провини. Цього разу все було інакше. Незвично. Голос Лани звучав розгублено, майже жалібно.

Бет залишила Ембер за головну на сестринському посту й вийшла через бічні двері «Бейшор-Оукс». Вона підбадьорливо усміхнулася юнакові, який крутився біля своєї машини, явно хвилюючись перед візитом до закладу довгострокової опіки. Відтак Бет прошмигнула за ріг і зайшла у сосновий гай. Глибоко вдихнула й набрала номер своєї матері.

— Ма?

— Бет, нарешті, — Лана схвильовано шептала. — Ти ще працюєш у цього нейрохірурга? Того, з довгими зубами?

— Того, який отримав Нобелівську премію? Ти ж знаєш, що я покинула цю посаду два роки тому, щоб проводити більше часу з...

— Бет, послухай мене. Мені сказали, що в мене пухлини. Багато. У мозку. Мені негайно потрібна операція. Але бачила б ти взуття цього лікаря! Як його можна сприймати серйозно?

Усмішка застигла на обличчі Бет.

— Зачекай. Не поспішай так. Де ти? Усе гаразд?

— Якщо не брати до уваги, що мене тримає в заручниках радіолог, який лінується зачесатися, я в нормі. У лікарні Міста Янголів. Мені сказали, що я не можу сама виписатися, що хтось повинен доглядати за мною. Мені потрібна краща лікарня. Така, де працюють справжні лікарі в пристойних костюмах. Отже...

Неозвучене запитання зависло у повітрі.

Якщо Лана колись і просила в Бет про допомогу, то вона цього не пам'ятала. Вимагати уваги — звісно. Очікувати потурання — постійно. Але потребувати допомоги? Цінувати її професійний досвід? Якби Бет не була занепокоєна, вона відзначила б цей день у календарі золотою зірочкою.

— Ма, звісно ж, я приїду.

Тиша. Лана ніколи не замовкала. Ані на мить. Бет уявила свою матір у лікарняному ліжку саму, можливо, навіть налякану. Картина була важкою.

Бет сказала з усією впевненістю, на яку була здатна:

— Доктор К. вийшов на пенсію. Але я знайома з головною медсестрою Стенфордського неврологічного відділення. Це одна з найкращих нейрохірургічних клінік в країні. Я зателефоную туди.

— Хіба не можна це зробити в Університеті Каліфорнії?

А ось і примадонна, із якою вона виросла. Бет знала: немає сенсу нагадувати матері, що в неї є власне життя, робота й дитина. Натомість вона відповіла тією мовою, яку Лана могла зрозуміти:

— Ма, це операція на мозку. Ми знайдемо тобі найкращих лікарів.

— Стенфорд?

— Стенфорд. Я про все подбаю.

— Зачекай, хтось іде в палату.

Бет переглянула свій розклад до кінця дня. Іще два пацієнти, нічого складного: перевірка життєвих показників, крапельниці, ванна й бесіда. Можна попросити Ембер підмінити її. Джек уже попросила в неї дозволу піти на футбол після школи й переночувати у своєї подруги Кайли. Чудово. Бет може взяти квиток до Лос-Анджелеса, забрати звідти свою матір і відвезти її в Стенфорд до завтрашнього ранку.

У слухавці знову почувся голос Лани.

— Стенфорд. Гарзд. Проте я зупинюся в готелі.

— Ма, людині, яка одужує після операції на мозку, потрібен нагляд.

— Навряд чи я одужаю в халупі, яка от-от провалиться в яму.

Бет заплющила очі, борючись із бажанням кинути телефон.

— Це не твій кондо. Не Лос-Анджелес. Але там непогано, запевняю тебе.

Настала довга пауза. Бет здалося, що Лана обдумує всі пункти, за якими пошарпана квартира її доньки й провінційне містечко не відповідають мінімальним вимогам примадонни.

— Можеш запитати, о котрій тебе відпустять сьогодні? — сказала Бет.

— Вони хочуть, щоб я поспілкувалася з онкологом, а після цього зможу піти.

— Гаразд. Тримайся. Дізнайся якомога більше інформації. Я приїду за п'ять годин.

Бет мчала трасою у своєму «кемрі» зі вм'ятиною, зупиняючись лише для того, щоб заправитися й купити енергетичний батончик із кофеїном та велику порцію кави з льодом. Рій думок у її голові раз-по-раз переривали повідомлення від матері.

Пухлини в мозку, легенях, можливо, у кишківнику.

Щонайменше 4 стадія. Це погано. Доктор длубається в носі.
ЗАБЕРИ МЕНЕ ЗВІДСИ.

Будь ласка, заїдь у кондо і візьми мій лептоп, джинси та чорний топ (той, що робить мене стрункішою).

Якщо я помру, передай мою машину Ґлорії.

Після першої години повідомлень Бет вирішила, що автомобільна аварія на тлі серцевого нападу — це не те, що їй зараз потрібно. Вона поклала телефон у бардачок і зосередилася на дорозі, спробувала привести до ладу свої хаотичні думки.

Бет звикла до надзвичайних медичних ситуацій. На роботі їй часто доводилося оперативно на них реагувати. Але її клієнти були старими, немічними переважно, добрими. Вони перебували на тій стадії розпачливої надії, що вважали гарним день, коли болю було небагато. А от Лана була зовсім не схожою на них. Хворіти — це не про неї. Бет припускала, що її мати сприйме цей діагноз так само, як і все інше: як серію перешкод, які потрібно усунути. Так трапилося десять років тому, коли в неї діагностували рак. Та криза виявилася прихованим благословенням — зовнішнім поштовхом, який зблизив Лану та Бет після того, як вони п'ять років не спілкувалися. Відтоді жінки обережно відновлю-вали зв'язок: щороку зустрічалися в Лос--Анджелесі на Пасху і періодично телефонували одна одній, обмежуючись безпечними темами на кшталт роботи Лани або оцінок Джек. Проте ці туманні повідомлення явно не були безпечними. А той факт, що Лана зателефонувала їй і попросила про допомогу, а потім погодилася приїхати в Елкгорн, відверто насторожував.

Зібравши п'ять переповнених валіз та одну коробку з файлами і блокнотами, а також випивши по потрійному лате, жінки Рубікон вирушили на північ. Поки Бет кермувала, Лана давала розпорядження телефоном: її подруга Глорія повинна була поливати вазони, сусід Ервін — забирати пошту, а асистентка Джені — робити все інше. — Сприймай це як можливість для зростання, — сказала Лана, продиктувавши їй довгий перелік завдань.

Коли Джені запитала її, що казати клієнтам Лани, та подивилася на свої чорні сатинові туфлі й задумалася. У відкритих носках виднілися нігті, покриті темно-синім лаком.

— Скажи їм, що в мене операція на стопі. Дуже складна. Мені потрібен спеціаліст в іншому місті. Я повернуся в офіс через шість тижнів.

Бет докірливо подивилася на матір.

— Що? — запитала Лана. — Мені сказали, що пухлин може бути більше. Можливо, у стопі теж є.

— Шість тижнів, ма?

— Думаю, це достатній час для того, щоб зробити операцію, почати втілювати в життя план лікування, повернутися додому й забути про всі ці прикросці. Зрештою, ми не витримаємо довше під одним дахом.

Після двох годин їзди міським трафіком вони нарешті виїхали з Лос-Анджелеса. Жінки рухалися гірською дорогою, обсадженою цитрусовими деревами. Мотор «кемрі» розмірено гудів, а на небі з'являлися перші зорі. Лана заплющила очі, щойно вони під'їхали до виноградників, і Бет кермувала мовчки, спостерігаючи за тим, як пагорби поступово змінюються чорнильно-чорною затокою Монтерей. Навіть у темряві океан нагадував про себе шумом хвиль, які розбивалися об скелі, вкриваючи сіллю й туманом міст між ним та полуничними полями.

Будинок Бет розташовувався між океаном та фермами на маленькому клаптику гравію й піску над Елкгорнським болотом. Їй подобалося, як болото піднімається під час припливів та опускається під час відпливів, нагадуючи подих коханого побіля її будинку. Коли вона переїхала сюди п'ятнадцять років тому, то сприймала Елкгорн як тимчасовий прихисток. Та вона полюбила його туманні ранки й дикі скарби; його м'якість і неохайність, що відрізняли Елкгорн від

жорсткого та витонченого Лос-Анджелеса. Підводячи матір до дверей, Бет утрималася від того, щоб указати на горщики, які вона вирізала з корчів і засадила сукулентами, і на вінок із папороті, який вона сама сплела. Вона завела Лану в кімнату Джек, готуючись до зауважень щодо вживаних меблів, подряпаної підлоги та торф'яного запаху, що доносився знадвору.

Того вечора Лана не сказала нічого про декор будинку і про річковий мул. Вона взагалі мовчала. На Ланиному обличчі застигла рішучість, її губи були міцно стиснуті. Бет відчинила двері спальні Джек, указала на ліжко й допомогла жінці роззутися. Їй було лячно бачити свою матір такою покірною. Але водночас так було й легше.

Щойно Лана заснула, Бет почала обдзвонювати своїх знайомих.

Її подруга з неврологічного відділення в Стенфорді вже зв'язала її з їхнім найкращим нейрохірургом, і той погодився провести для них передопераційну консультацію наступного дня. Її колишня товаришка по зміні в онкології пообіцяла знайти лікаря, який перегляне скани. Навіть чоловік, із яким вона зустрічалася минулого року, бородатий парамедик з Біг Сюра, запропонував свою допомогу. Бет зраділа, що стільки років працювала понаднормово, підміняючи інших, і відвідувала пацієнтів на прохання лікаря. Зрештою, матір у нас одна. Навіть якщо вона завдає стільки ж клопотів, як і Лана.

Розділ 3

4 лютого (за сімнадцять тижнів)

Лана підскочила, почувши крик за вікном. Вона провела чотири місяці на Елкгорнському болоті: достатньо довго, щоб розрізнити нічне ричання й завивання хижаків, але недостатньо довго, аби спати спокійно. Вона почула ще один крик, а потім шурхіт. Убивця шукав чергову жертву.

Лана ввімкнула світло й посунула купу пляшечок із ліками, щоб дістати бінокль. На годиннику було о пів на другу. Іще одна безсонна ніч завдяки дивам сучасної медицини. Лана поглянула на недопите смузі на комоді, і її горло стислося, коли погляд упав на крейдянчу чорничну пінку. Ніхто не попереджав жінку про те, що хіміотерапія так вплине на її органи чуття. Лана могла вловити запах оленя, що розкладався за милю звідти, проте зовсім не відчувала смаку. Усе, що вона клала до рота, перетворювалося на мокру вату, яка застрягала в горлі.

Вона виявилася неготовою багато до чого. Операції на мозку минули добре; та потім стенфордські лікарі у двобортних костюмах повідомили їй, що не змогли видалити низку пухлин у лівій легені. Це була не зустріч зі смертю, із якої можна буде безтурботно посміятися за коктейлем. Це була довготривала хвороба, і що далі, то неприємніша.

Хіміотерапія позбавила її енергії. Потім — волосся. Воно жахливо чіплялося до гребінця цілими жмутами, аж поки Лана не взяла в руки електричну бритву, плачучи над розлитим вином. Відтак вона втратила роботу. Її проєкт кондомініуму на двісті квартир у Вестчестері перейшов до пустоголової фіфи з Беверлі-Гіллз, яка тягала безшерсту собаку в сумці. Тридцятирічний пронира, що носив дзеркальні сонцезахисні окуляри в приміщенні, переманив замовників з «Гасьєнда Лофтс». На щастя, у Лани залишилася медична страховка, але все інше закінчилося. Спочатку її асистентка Джені обурювалася й розповідала про кожну нову образу в голосових повідомленнях тоненьким голосом так, наче хтось прибивав нігті, покриті акриловим лаком,

до телефонного стовпа. Але Лані не вистачало енергії, щоб підтримувати вигадку про хвору стопу, не кажучи вже про те, щоб здійснити ґвалт через чергового жевжика, який хотів зайняти її місце на лос-анджелеському ринку нерухомості. Напередодні Дня подяки Джені зателефонувала їй і повідомила, що знайшла можливості для зростання в іншій компанії. Лана з подивом відзначила, що їй байдуже на слова колишньої асистентки; вона поклала слухавку, не попрощавшись.

Лана ввійшла в новий рік без волосся, без роботи та без чіткої відповіді на запитання, коли це все закінчиться. «Поки що рано казати», — протяжно говорили лікарі, ніби заглядаючи в кришталеву кулю. Три місяці терапії залишилися позаду, і за два тижні жінка мала пройти перше сканування від початку лікування. Тож невдовзі стане відомо, чи її стан покращується, чи ж вона назавжди застрягла в обшарпаному домі її доньки.

Смертний вирок. Ось що це нагадувало. Навіть тоді, коли Лана почувалася краще, вона була сама й не мала, чим зайнятися. Бет була на роботі, а Джек у школі або каталася на падлборді. Лана досі не відкрила третій пакунок від Ґлорії, наповнений, наскільки їй було відомо, любовними романами, кристалами та іншими дурницями. Цілими днями вона дивилася, як за вікном вирує життя: чаплі полюють уздовж берега, видри пригортають до себе своїх малят, каякери піднімаються на хвилях, а потім зникають з очей. Лана почувалася спостерігачкою. Вона ніби проходила прослуховування для ролі, яка не була їй цікава. Ніхто не просить жінку підписати якісь документи. Ніхто не чекає, поки вона висловить свою думку. Вона стала неважливою. Це пригнічувало майже так само, як і рак.

О другій ночі Лана все ще не спала. Крики припинилися, але з пляжу досі долинали якийсь стукіт і скрегіт. Жінка підняла жалюзі й приклала до очей бінокль, щоб з'ясувати, що ж там відбувається. Болото осяював повний місяць, і все мало сірий відтінок: пухнасті хмари, зернисті поля, стрімкий потічок. Місячне світло відбивалося від води, освітлюючи тюленів, які полювали на крабів на мулистому краю пляжу за будинком. «Пляж» — це занадто гучне слово для смужки гравію, бур'янів і давно померлих медуз, що тягнулася від неохайного району Бет до старої електростанції та пристані. Двічі

на день так званий «пляж» поглинав вихор річкової й морської води, а потім, під час відливу, випльовував назад разом із гілками, старими шинами та всім іншим, що не захотів поглинути Тихий океан.

Лана розглядала пляж у бінокль. У віддаленому кінці узбережжя вона помітила блискучі очі й пухнасті лапи, що порпалися в піску.

Крикливим демоном виявилася руда рись, яка копирсалася, тримаючи мертвого гризуна в зубах. Вона рила собі лігво, щоб насолодитися здобиччю? Чи хотіла сховати її на потім? Яким би не був її намір, Лана сподівалася, що невдовзі тварина перестане галасувати.

Жінка опустила бінокль і подивилася на воду. Тут не було нічого, окрім мулу і шкідників. Вона сумувала за своїм кондо в Санта-Моніці, де вночі шуміли тільки автомобілі, а з тварин були лише гіпоалергенні домашні улюбленці. Лос-Анджелес жив тим життям, яке вона розуміла: це був вулик, у якому Лана боролася за те, щоб стати маткою, або принаймні не бути трутнем. Натомість Елкгорнське болото належало іншим, темним і таємничим істотам.

Думки Лани перервало миготіння вдалині. Це було маленьке коло слабкого й жовтуватого світла, що хаотично рухалося чагарниками. Лана знову взяла бінокль і почала уважно вивчати пагорби. Нарешті вона виявила джерело світла. Якась людина з ліхтарем ішла стежкою в напрямку північного берега. Чоловік — чи був це чоловік? — щось штовхав. Він був тепло вдягнений, як того вимагала лютнева ніч: широке пальто, шапка й рукавички.

Тачка. Ось що він штовхав. О другій ночі.

Лана насупилася. Вона завжди була міською дівчиною, та все ж: що можна робити на фермі посеред ночі?

Чоловік швидко спускався до солонуватої води. Тачка то зникала у високій траві, то знову з'являлася. Або його вантаж був важким, або рельєф нерівним. Або і те, й інше.

Він зупинився на ділянці, яку Лані було погано видно. Простояв там кілька хвилин, можливо, щось розстеляючи або складаючи. Лана затамувала подих, чекаючи, поки він підніметься. Натомість вона почула сплеск. Чоловік встав: спочатку показалася його шапка, а потім плечі. Він обернувся й крізь болото подивився точнісінько на Лану. Жінка налякано відсахнулася. Він точно не міг її бачити з такої відстані та ще й у темряві. Проте Лана могла поклястися, що помітила жар у його очах.

Це було неможливо. Лана зрозуміла, що це тепло походить з її власного тіла, з її зосередженості та затамованого подиху. Раптом їй страшенно захотілося бути цим чоловіком: не фермером, а тим, хто щось робить — щось фізичне, чітко і беззаперечне — поки інші сплять. Таким життям вона мала жити. Бути діячкою, а не спостерігачкою.

Натомість вона стояла тут із біноклем у руках. Лана заздрила чоловікові, який стояв на північному березі й видихав клуби білої пари в темряву. Він дивився на воду цілу хвилину. Потім відвернувся. Лана опустила жалюзі й лягла в ліжку. Вона почувалася виснаженою, набряклого та обпаленою, наче пролежала цілий день на пляжі. Коли вона знову визирнула у вікно, чоловік зник. Рись припинила вовтузитися. Було чути лише пугачів, які поверталися у свої гнізда.

Розділ 4

К— рихо! Крихо!

Джеклін Авітал Сантон Рубікон, вона ж Джек, вона ж Криха, витягла весло з води й обернулася. Восьмирічний хлопчик на носі каяка 12 махав обома руками так, наче щойно віднайшов Атлантиду.

— Ти казала шукати медуз, — гукнув він. — Я знайшов найбільшу з усіх.

Він нахилився вперед і вказав на блискучу кульку, хитнувши човен убік. Мати хлопчика поспішила вирівняти каяк.

— Чудово, малий, — сказала Джек. — Ти бачиш, як вона пульсує? Хлопчик подивився вниз, а потім поважно кивнув.

— Супер. Пам'ятай, що деякі птахи й видри не люблять, коли ми кричимо. Це їхній дім, правильно?

Хлопчик знову кивнув. Його погляд був серйозним, як у бойскаута, а губи розпливлися в усмішці.

Джек підняла вгору великий палець і пропливла повз них. Вона зупинилася, щоб подивитися, як видра, притулившись до свого дитинчати, годує його шматочками рака.

Джек відчувала тут упевненість, якої їй бракувало на суші. На воді дівчина заввишки в 152 сантиметри, наполовину єврейка, наполовину філіппінка, могла бути такою ж сильною, як і всі.

Ось уже два роки Джек проводила тури на каяках вихідними, і, за її розрахунками, залишалося відпрацювати ще дев'ять тижнів, щоб купити вживаний вітрильний човен. Спочатку вона збирала гроші на машину, але що більше часу вона проводила на в'язкій воді між пристанню і болотом, то більше їй хотілося запливти далі у відкритий океан. Не те щоб їй не подобалося Елкгорнське болото, просто її перестали дивувати його таємниці.

Щосуботи о восьмій ранку вона їхала велосипедом до «Каякерської хижі», поки пристань ще спала. Цього ранку вона пристебнула свій оснащений десятьма швидкостями велосипед до паркану поряд із дорогим зеленим гірським велосипедом, який вона раніше не бачила. Він не був пристебнутий, а просто стояв, ніби

напрошуючись, щоб його вкрали. Неймовірно. Деякі люди вірять, що всесвіт про них подбає. А інші, як-от Джек, самі дбають про себе. Де-не-де виднілися рятувальні жилети, гідрокостюми й схвильовані туристи. Джек завела групу з кількох сімей на болото о дев'ятій, а потім провела приватний тур для пари любителів тварин, які цілу годину спостерігали за старими видрами, що ніжилися на сонці. Джек спрямувала їхні фотоапарати в потрібному напрямку, і за це її нагородили спокійною подорожжю та двадцятидоларовою купюрою, яку вона швидким рухом поклала в кишеню.

Дівчина побігла в офіс, щоб перекусити перед призахідним туром. Вона помахала Тревісу, який сидів за стійкою, узяла сандвіч із собою і вийшла через задні двері. За рогом вона зустріла Пола Генлі, який виходив із літнього душу у вицвілих пляжних шортах. Власнику «Каякерської хижі» було щонайменше сорок років, але він продовжував вдягатися, як підліток-серфер. Пол витер своє кудлате біляве волосся рушником і нахилився до неї.

— Крихо! У мене до тебе запитання, — Пол завжди використовував прізвиська для гідів, мовляв, «для конфіденційності». Він намагався прозвати її Моаною, тому що вона була низькою, темношкірою й безстрашною на воді, але Джек скористалася порадою своєї бабусі, тож дивилася на нього, поки він не відступив і не запропонував прізвисько «Криха».

— Можеш провести останній тур? — запитав Пол.

— Я прийшла першою, — сказала Джек. — А Тревіс не може?

— Він сказав, що може залишитися на реєстрацію, а потім...

Пол подивився на неї широкими очима, сповненими надії.

— Гаразд, — відповіла вона. — Я зачиню офіс після призахідного туру.

— Ти найкраща.

Пол відвернувся, щоб натягнути поношену футболку.

— Я сьогодні познайомився з цією жінкою в яхт-клубі. Вона приїхала сюди на вихідні на сімдесятифутовій яхті, пришвартованій біля паливного дока. Запросила мене порибалити на марліна сьогодні ввечері, можливо, і завтра теж. Я буду її персональним гідом.

Переклад: Пол хоче переспати з цією жінкою, і Джек залишається сама.

Та після того, як Джек перестала докоряти собі за те, що не попросила платню за понаднормові, вона цікаво провела вечір. Усі інші працівники «Хижі» були старшими за віком чоловіками, і, хоча вони мирилися з її присутністю, дівчині було приємно відпочити від натяків на те, що вона не знає, що робить. У призахідному турі суботи брали участь лише дорослі: дві спортивні жінки, старший чоловік із густими бровами й лисиною, а також холостяцька вечірка з восьми молодих чоловіків в однакових гавайських футболках. Холостяки прийшли із запізненням, перервавши інструктаж із техніки безпеки якраз у той момент, коли Джек запевняла жінок, що в цю пору року на болотах немає акул.

— За винятком тебе, Браяне, — сказав один із молодих чоловіків, похлопавши свого друга по спині. — Ти акула.

— Акулисько.

— Ні, приятелю, акулка. Brian SHARK do do...

Джек потирала скроні, поки решта чоловіків фальшиво співали. Чи не створять ці ідіоти проблем? Пол завжди казав, що головне в цьому бізнесі не милуватися морськими левами. Головне в ньому — доторкнутися до дикої природи, відчути приплив адреналіну від виходу із зони комфорту. Отож завдання Джек — не псувати людям задоволення. Її завдання — заохочувати їх. Підтримувати в них жагу до пригод, гарантуючи водночас безпеку. Якщо загрози здоров'ю немає, можна трохи попустити віжки.

До того ж усім подобалися ці співи. Дві жінки поблажливо усміхалися й гойдали стегнами. Лисий чоловік плескав їм у такт. Коли спів закінчився, Джек прокашлялася.

— Так. Акул у цю пору року немає, — Джек ледь помітно усміхнулася нареченому. — Мабуть, за винятком Браяна. Але за пристанню є медузи, тож пильнуйте, щоб не випасти з каяка.

Уже без співів вони дивилися, як потрібно веслувати. Наприкінці чоловіки дали всім іншим «п'ять». Джек несподівано для себе підіграла їм, з усмішкою відтво-рюючи складну комбінацію плесків з одним із них. Їхня енергія була щенячою, заразною; тож тут не було справжньої небезпеки.

Проте щойно вони опинилися у воді, ситуація загострилася. Один із чоловіків проніс на борт текілу в рятивному жилеті, і хлопці робили ковток після кожної зустрічі з видрою. Вони перекидали пляшку

з одного каяка в інший і піддражнювали один одного, коли промахувалися. Решта учасників туру теж веселилася: лисий чоловік сміявся, жінки фліртували.

Коли похолоднішало, Джек переглянула свій підхід «ми всі тут друзі». Вона була тендітною і юною, тож холостяки перестали її слухатися. І всі інші теж. У якийсь момент Джек довелося притримати каяк однієї з жінок за ніс, щоб він не перекинувся, коли та спробувала поцілувати юнака. Про акул уже всі забули.

Коли дістали другу пляшку текіли, у Джек урвався терпець. Вона дочасно розвернула групу й провела її довгою нерівною дугою повз громадський риболовецький причал. Двоє чоловіків були такими п'яними, що не змогли виконати поворот, і їх віднесло на мулистий дренаж за гнилими пірсами. Джек зробила три швидкі гребки в їхньому напрямку, забрала в них весла й прив'язала їхній каяк до свого. Те саме вона зробила з іншими каяками парубків. Вона відвезла їх назад, як зграю неслухняних каченят, що пливають додому за своєю багатостраждальною матір'ю.

Джек була вже за кілька ярдів від берега, коли один із чоловіків запропонував гру в рака-відлюдника. Джек почула сплеск. Потім іще один. Вона розвернулася й побачила за спиною в себе чотири покинуті човни. Восьмеро дорослих чоловіків свистіли й пищали в маслянистій воді.

Дівчина зважила всі варіанти. Вона була відповідальна за них. Було темно, а вода була холодною; проте біля пристані вона сягала коліна. Отже, розбишаки виживуть. Джек попрямувала до озера. Жінки пішли перевдягатися, а от лисий чоловік стояв на місці, спостерігаючи за пустощами хлопців і голосно сміючись. Крига пройшла повз нього й витягла на берег порожні каяки. Вона час від часу позирала на рятувальні жилети, що гойдалися на воді. Із парубками все буде гаразд.

Джек встигла відставити всі каяки, поки промоклі до нитки чоловіки вилізли з води. Тремтячи від холоду, вони в сутінках піднялися до неї на край паркувального майданчика. На пристані було тихо. Каяки лежали на стійках, решта туристів давно розійшлася. Дружба сором'язливо усміхнувся Джек і всунув їй у руку стодоларову купюру, відтак підтягнув свої мокрі штани й пошкандибав на майданчик. Вона

поглянула на гроші й розпливлася в ус-мішці: із таких чайових і складаються вітрильні човни.

Поки Джек подолала на велосипеді три милі до дому, між Ланою і Бет розгорілася війна. Бет стояла на ганку й кричала на свою матір; Лана відгаркувалася з будинку. Двоє чоловіків стояли на порозі, тримаючи старий стьобаний диван Бет і дедалі більше ніяковіючи.

Лана зрозуміла, що припустилася тактичної помилки: слід було попросити, щоб нові меблі привезли в той час, коли її донька на роботі. Але розклад Бет постійно змінювався, а Лана не могла далі жити в котеджі, декорованому плетеними кріслами з невідповідним візерунком та лампами у формі пальм. Мабуть, такий вигляд мало б помешкання Марти Стюард, якби вона на багато років застрягла на безлюдному острові. Останнім часом Бет ще й почала складати кругляки з болота, і її мати побоювалася, що невдовзі в них з'явиться кавовий столик із річкових каменів.

— Бет, будь розсудливою, — Лана намагалася говорити спокійно, водночас махаючи рукою робітникам із потертим диваном, щоб вони обійшли її доньку.

— Ми це не обговорювали, — сказала Бет. — Ти мала б порадитися зі мною.

— Я не маю права купити своїй онучці хороший розкладний диван? Хіба ти не хочеш, щоб їй було зручно спати?

— Ма, річ не в цьому.

— Твоя донька віддала свою кімнату мені. Вона вже кілька місяців спить на цій горбистій кушетці. Це найменше, що я можу зробити, щоб віддячити їй.

Бет поглянула на Джек, яка підозріло довго знімала з голови шолом. Відтак Бет видихнула й відступила на півкроку вбік. Чоловіки знесли стьобаний диван униз сходами й завантажили у фургон. Лана переможно спостерігала за тим, як вони повернулися в будинок з новеньким диваном кремового кольору на тонких позолочених ніжках.

Потому чоловіки знову вийшли у двір і дістали з фургона велику картонну коробку. Лана поспіхом відповіла на питальний погляд Бет:

— Новий матрац для мене. Європейський ортопедичний. Підтримка попереку важлива для мого одужання.

— Але...

— Ти теж хотіла новий матрац? Його доставлять за п'ять днів, без проблем.

Бет стиснула щелепу. Її погляд був прикутий до чоловіків, які піднімали коробку нагору.

— Я не люблю, коли моїм будинком ходять незнайомці.

— Незнайомці? Облиш. Це Макс і Естебан, — з усмішкою сказала Лана. — Наступного тижня вони пофарбують нам стіни.

Поки чоловіки заносили матрац всередину, Лана дістала з кишені халату зразки фарби й почала викладати їх на гойдалці біля входу.

Джек — від неї пахло сіллю та гумою — стала в неї за спиною й торкнулася пальцем одного зі зразків.

— Цей схожий на французьку ваніль, — сказала дівчина, присідаючи, щоб краще їх роздивитися.

Лана кивнула.

— Він підійде для кухні. Або для моєї спальні. Себто для твоєї.

— Не думаю, — сказала Бет.

— Тобі більше подобається «арктичний сірий»?

— Мені більше подобається той будинок, який є.

Лана здивовано подивилася на Бет.

— Я домовлюся, щоб вони все зробили, поки ти будеш на роботі. Тобі необов'язково з ними перетинатися. Рельєфний візерунок папороті на кухні вже обсипається...

— Ма, я не це маю на увазі. Ти не можеш замінювати мої меблі.

І робити ремонт у моєму домі теж.

— Я хочу, щоб у ньому було комфортно.

— У ньому вже комфортно. Ми з Джек п'ятнадцять років робили його комфортним. Правильно?

Лана поглянула на Джек. Вона очікувала, що її онука висловить власну думку. Але дівчина лише кивнула й невпевнено подивилася на свою схвильовану матір.

— Ми раді, що ти з нами, ма, — сказала Бет примирливим тоном. — Новий диван можна залишити. І твій матрац теж. Але, будь ласка, відпочинь.

— Я відпочину після смерті.

— Ми робимо все можливе, щоб це сталося нескоро.

— Той візерунок уб'є мене раніше.

Лана зібрала зразки фарби, поклала їх у кишеню й пошкандибала в будинок.

Розділ 5

Джек пообіцяла собі, що її недільна зміна буде інакшою. Усе пройде згідно з правилами. Спокійно. Ранковий туман, огортаючи все навколо сріблястим покривалом, віддзеркалював настрої дівчини, коли вона їхала на пристань. У магазині було порожньо. Зелений гірський велосипед зник: його забрав або власник, або хтось інший. Поблизу не було ні душі. Вочевидь, приватні екскурсії Пола продовжувалися. Джек самостійно відчинила «Каякерську хижу», відтак прикріпила відмови від претензій до планшета й витягла човни на берег. Прийшов Хорхе, один зі старших гідів, і розпочав тур о дев'ятій — шестеро осіб, стриманих і слухняних, — а Джек залишилася в магазині. Вона не зогледілася, як настав час і її туру об одинадцятій.

Ніхто з учасників її не насторожував. Це була німецька сім'я з п'яти осіб: батько і син, молода пара й спокійна літня жінка з глибокою засмагою. Об 11:05 Джек вишикувала групу на березі й суворим тоном провела інструктаж, змушуючи їх повторювати правила безпеки та захисту дикої природи. Пісень про акулу не було. Випивки теж. Об одинадцятій десять вони вже були на воді.

Тур був саме таким, як хотіла Джек. Дітям подобалося її прізвисько, дорослі з інтересом слухали її розповіді про напрями міграції чапель. Здавалося, що навіть видри поводяться чемно. Вервечка каяків рухалася вгору за течією. Більшість із них зупинилася біля вузького пляжу за парком Кірбі, де збираються на денний сон тюлені. Хлопець із батьком у каяку 33 запливли трохи далі, щоб роздивитися гирло річки. Пара в каяку 9 була одержима сардинами й безперестанку фотографувала блискучі косяки, що плавали між водоростями під водою.

Здійнявся вітер, і Джек скликала всіх у тиховоддя, яке вело до пристані. Вона спрямувала всі каяки на захід, за винятком 33-го. Батько і син. Джек насуплено озирнулася. Де ж вони?

Джек присіла і подивилася на воду, мружачись. Вона побачила їхній каяк на мілині — він стояв на місці. Можливо, вони застрягли? Джек подала сигнал решті групи залишатися на місці й попливла через болото.

Батько виліз із каяка і стояв у мулі. Дитина виглядала з каяка, розгойдуючи його. Вони загубили весло?

— Крихо!

Дитина кричала.

Джек подолала відстань між ними різкими рішучими гребками. На вигляд із ними все було добре — жодних кровотеч чи поранень — але каяк стояв заякорений. Можливо, вони занадто захопилися вивченням природи й одного з них ужалила медуза. Джек пришвидшилася й відштовхнула ногами аптечку, поки її руки були зайняті веслуванням.

— Крихо! Крихо!

Дитина кричала щось жахливе, наче гучна сирена. Джек зрівнялася з ним, але він не замовкав і його голос заглушав крики птахів у них над головою.

— Крихо, — почувся голос батька, — поглянь.

У багнюці біля водопропускної труби лежала людина. Укрите мулом тіло людини. Долілиць у воді. Воно не рухалося. Пуловер, обплетений водоростями, темні штани, туристичні черевики. І червоний рятувальний жилет «Каякерської хижі».

Джек скочила на холодний мул і метнулася до нього. Однією рукою вона тримала каяк, а іншу витягнула вперед, ніби намагалася втримати рівновагу на воді.

— Агов! — гукнула вона. Навіть у мокрому костюмі й чоботах її тіло заніміло. — Із вами все гаразд?

Відповіді не було. Підійшовши ближче, вона побачила довге каштанове волосся, що обвило голову.

Джек глибоко вдихнула, нахилилася до нього й схопила за лямку рятувального жилета, щоб перевернути його горілиць. Це був чоловік. Вона не знала його. А може й знала. Він з її туру? Коли він упав у воду?

Джек наказала собі дихати, відкласти запитання й зосередитися на найважливішому. Цьому чоловіку була потрібна допомога. Дівчина спробувала виконати реанімацію прямо там, але щойно почала розстібати рятувальний жилет, зрозуміла, що не зможе зробити непрямий масаж серця на такій нестійкій поверхні. Потрібно було доставити його на берег.

КУПИТИ